

1

30 juli

Vanuit de gang klonk het onmiskenbare geluid van een ratelende accuboormachine die tegen het cilinderslot in de voordeur tikte. Gehard staal, politiekeurmerk, drie sterren. Normaal gesproken zou het genoeg moeten zijn om inbrekers aan te moedigen het een deur verder te proberen. Vandaag dus niet.

Martijns hartslag was niet meer onder de tachtig gedaald sinds hij vanmiddag was thuisgekomen in zijn appartement en nu brak het koude zweet hem alweer uit.

Er werd aan het slot gemorreld. De mechanische ratel van de accuboor resoneerde in zijn overvolle hoofd als een laagfrequente tandartsboor die een gat in zijn kies uitfreesde, en vermengde zich met flarden van de gesprekken die hij eerder vandaag met een belangrijke opdrachtgever voerde.

‘De kans dat er opnieuw een datalek optreedt is aanzienlijk,’ hoorde Martijn zichzelf zeggen.

Het hoofd van de IT-afdeling van Zzorg Unie, een grote ziektekostenverzekeraar, keek hem glazig aan en zuchtte diep. De gezette zestiger wekte de indruk af te tellen naar zijn vroegpensioen. Het rapport lag dichtgeslagen voor hem op tafel.

‘Maar we hebben toch een goede firewall, die heeft u ons zelf geadviseerd. Dus als niemand in ons systeem kan komen, dan is herhaling toch praktisch uitgesloten?’

Het onbegrip van mensen op dit gebied bleef verbijsterend, maar Martijn had zich afgeleerd om meewarig zijn hoofd te schud-

den. Het Hoofd IT was ruim twee keer zo oud als hijzelf, dus van informatietechnologie had de man weinig kaas gegeten. Gelukkig nam Laurens, de partner met wie Martijn zijn internetsecurity-bedrijf runde, het gesprek over. Ondanks zijn wat excentrieke verschijning met lang rossig haar, montuurloze bril en volledig zwarte kleding, gaf de vijftien jaar oudere Laurens net wat meer gewicht mee aan het onderzoek dat ze net hadden afgerond. De verzekeringsmaatschappij met anderhalf miljoen klanten was recent getroffen door een datalek. Welke gegevens precies waren buitgemaakt moest uit een vervolgonderzoek blijken, maar zeker was dat zich bekende Nederlanders en vooraanstaande politici onder de klanten bevonden.

Met zijn karakteristieke, hoge stemgeluid begon Laurens aan een uiteenzetting van de risico's.

‘De firewall moet u zien als het slot op de voordeur. Natuurlijk zorgt u voor een kwaliteitsslot, een anti-inbraakstrip en een alarmsysteem.’

Het Hoofd IT trok zijn zwarte colbert iets strakker om zijn buik en glimlachte zelfverzekerd. Natuurlijk hadden ze dat allemaal goed op orde.

‘Maar hoe is de beveiliging van de achterdeur geregeld? En hoe zit het met de zachte component? Daarover gaat het in het advies dat we hebben uitgebracht,’ vervolgde Laurens.

Het Hoofd IT keek hen vragend aan. Zijn collega, de financieel directeur, keek met hetzelfde zuinige gezicht naar zijn eigen exemplaar van het rapport als waarmee hij eerder naar de Tesla van Martijn had gekeken toen die vrijwel tegelijkertijd naast zijn eigen directiediesel met sjoemelsoftware parkeerde. De financiële man had het rapport opengeslagen op een van de laatste pagina's, waar Martijn en Laurens een globale begroting voor het vervolgonderzoek naar de impact van het datalek en een plan van aanpak van de benoemde risicogebieden hadden opgesteld. De bedragen waren absoluut stevig, maar de beveiliging was dan ook een regelrecht drama. In het rapport hadden ze dat uiteraard omschreven als potentiële faalkansen en noodzakelijke verbeterpunten.

‘Wat bedoelt u precies met de achterdeur?’

Het Hoofd IT had het rapport inderdaad niet gelezen, het stond er allemaal in.

‘De harde schijven met uw data, die staan hier in de serverruimte. Dat is prima. Maar de back-ups bijvoorbeeld, staan die in de cloud? Staan ze bij een Amerikaans bedrijf waar Microsoft of Google er vrolijk in kan koekeloeren? Of draait alles op software waarvan de broncode niet openbaar is zodat we niet kunnen controleren of die programma’s buiten ons zicht misschien stiekem informatie doorsluizen naar andere partijen? Dat zijn de risicofactoren waar we kritisch naar gekeken hebben,’ zei Laurens.

De financiële man knikte instemmend, het Hoofd IT keek nog steeds even glazig.

Vanuit de gang dreunden nu hamerslagen op het slot, alsof de voordeur uit zijn scharnieren geramd werd. Bij iedere klap werd Martijns opkomende hoofdpijn een graadje heviger. Het was volkomen absurd dat hij de hele middag over digitale beveiliging van de achterdeur gesproken had en dat er nu iemand met fysiek geweld op zijn voordeur stond te beuken.

‘En de zachte kant, hoe ziet u dat in het hele plaatje?’ vroeg het Hoofd IT.

‘Daarbij moet u denken aan de factor mens. Hoe goed kent u uw mensen echt? Zijn er bijvoorbeeld medewerkers met gokschulden die chantabel zijn om gevoelige bedrijfsinformatie te verkopen?’ antwoordde Martijn.

Het Hoofd IT schudde zijn hoofd. ‘We betalen iedereen een keurig salaris conform de CAO, dus ik kan me dat niet zo voorstellen.’

De financieel directeur kneep zijn lippen angstvallig op elkaar. Uit de logbestanden die Martijn had ingezien wist hij dat er vanaf de werkplek van de man gemiddeld drie uur per dag gepokerd werd op twee dubieuze websites. Hij hield zijn kennis discreet voor zich.

‘Of die leuke stagiair uit Hongkong van de TU Eindhoven bijvoorbeeld, die zo goed Nederlands sprak en veel sneller software schreef dan uw vaste krachten. Wat heeft hij aan informatie mee naar huis genomen?’

Het Hoofd IT boog wat dichter naar de tafel, fronste zijn wenkbrauwen. Bij de financiële man stroomde het bloed weer terug in zijn lippen nu het onderwerp hem niet meer persoonlijk raakte.

Zelf sloeg Martijn gevoelige informatie altijd offline op. Ver-

sleuteld op harde schijven in een kluis en volledig los van internet. Hij moest denken aan de twee terabyte aan versleutelde bestanden die hij van de geheimzinnige Codfisher had gekregen. Afkomstig van de Amerikaanse National Security Agency, de NSA. Hoewel hij de encryptiesleutel nog moest krijgen, twijfelde hij er niet aan dat de inhoud een digitale aardbeving zou veroorzaken. De bestanden van Edward Snowden waren nog maar het begin, volgens Codfisher zouden zijn bestanden het begin van een compleet nieuwe fase markeren. Voor de veiligheid had hij ze zelfs niet op zijn laptop laten staan, maar op een harde schijf gezet die in de kluis op kantoor lag waar alleen hij en Laurens toegang tot hadden. Camerabewaking, bewegingsmelders, contactsensoren en vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week een bewaker in het gebouw zorgden voor een meertrapsbeveiliging.

‘De bedragen die u schetst zijn wel erg fors,’ zei de financieel directeur. Hij tikte met zijn wijsvinger op de pagina met de globale begroting.

Nauwelijks meer dan uw gokschuld had Martijn kunnen zeggen. De man stond voor bijna honderdduizend euro in de min, waarvan hij maandelijks vijfduizend euro afloste tegen een woekerrente. Ondertussen bleef hij stompzinnig doorspelen in de ijdele hoop om een keer zijn schulden weg te strepen met een grote klapper aan de pokertafel. Het was allemaal zichtbaar geworden nadat Martijn de logbestanden onder ogen had gekregen en gesignaleerd door het aantal klikken op pokerwebsites verder was gaan spitten.

De fraude van de financieel directeur was kinderspel vergeleken met waar hij en Codfisher mee bezig waren. De NSA-klokkenluider waar Martijn heimelijk contact mee had, stond op het punt om het beleid van de machtigste Amerikaanse spionagedienst voor het komende decennium naar buiten te brengen en daarmee hun technologische voorsprong teniet te doen. Over twee weken zou Martijn naar Noorwegen reizen om Codfisher te ontmoeten en de encryptiesleutel in ontvangst te nemen. De ontmoeting waar alles van afhing: internetvrijheid, vrije pers en onafhankelijke politiek. De NSA was bezig het fundament onder de vrije democratieën in Europa te slopen en Martijn stond voor de immense opgave om dit te voorkomen door de informatie van Codfisher in de publici-

teit te brengen. Ze hadden maar één kans om dit goed te doen en daarom was het niet alleen intrigerend en spannend om deel uit te maken van deze informatiedrain uit het hart van de Amerikaanse geheime dienst, maar ook beangstigend. Als de plannen van Codfisher voortijdig zouden uitlekken waren alle betrokkenen, inclusief hijzelf, hun leven niet meer zeker.

‘Goed, we zullen uw rapport inbrengen in de eerstvolgende directievergadering. U hoort vervolgens weer hoe we hiermee verdergaan,’ besloot het Hoofd IT de bijeenkomst. Behalve enkele oppervlakkige vragen had de man inhoudelijk niets ingebracht in de bespreking. In zijn beste jaren was hij ongetwijfeld een waardevol directielid geweest, vakinhoudelijk groeide het echter volledig boven zijn hoofd en op dit moment kwam hij in elk geval niet verder dan de ingesleten managementreflexen van doorschuiven en vertragen. Hij kwam overeind om afscheid te nemen van Laurens en Martijn.

‘En, hoe vond je dat het ging?’ vroeg Martijn. Hij manoeuvreerde zijn Tesla geruisloos uit het parkeervak. Laurens, die bij gebrek aan een rijbewijs zoals altijd op de passagiersstoel zat, deed zichtbaar moeite te wachten tot ze de parkeergarage van Zzorg Unie hadden verlaten, voordat hij losbarstte in een van zijn vermaarde tirades over het volslagen onbenul ten aanzien van infosecurity bij grote organisaties.

‘Wat een ongelofelijke hork. In plaats van direct actie te ondernemen op de grootste prioriteiten neemt hij het eerst weer mee terug naar het directieoverleg. Het lijkt de Rotterdamse haven wel, waar ze de software-updates niet uitvoerden omdat hun bedrijfsprocessen in continudienst door moesten lopen.’

‘En ze vervolgens wekenlang stillagen na een cyberaanval,’ vulde Martijn aan. Ze hadden er een flinke klus aan gehad om de containeroverslag weer op gang te helpen.

Laurens schudde zijn hoofd van ongeloof. ‘Soms heb ik echt het gevoel dat we tegen de bierkaai vechten. Het is hier zo mogelijk nog erger dan bij de Belastingdienst, waar ze ook geen idee hebben welke systemen ze op wat voor manier aan elkaar geknoopt hebben. Laat staan dat ze beseffen welke gevoelige bestanden er buitgemaakt kunnen zijn bij de hack, en het lijkt ze allemaal geen bal te interesseren. Je zult hier maar verzekerd zijn als minister en je

vergoeding van de behandeling van een of andere geslachtsziekte die je liever niet in de publiciteit hebt, ligt nu bij een buitenlandse inlichtingendienst. Je bent zo chantabel als maar kan en je politieke integriteit is naar de maan.'

De opmerking over een inlichtingendienst bracht Martijns gedachten naar de harde schijf met informatie van Codfisher en zijn komende reis naar Noorwegen om de decodeersleutel op te halen.

'Nou ja, voor ons is een adempauze ook niet erg. We hebben wel heel hard gewerkt de afgelopen maanden, ik merk dat ik echt aan vakantie toe ben.'

'Heb je nog plannen?'

'Ja, ik ga naar Noorwegen.'

'Mooi. Ga je bergwandelen?'

Martijn twijfelde in hoeverre hij Laurens deelgenoot kon maken van de ware reden van zijn reis naar Noorwegen. Hij was niet paranoïde aangelegd, maar besepte wel dat hun gesprek kon worden afgeluisterd. Via de wifi van de Tesla, via de navigatieapp die mogelijk ongeautoriseerd toch toegang had tot de microfoon, een zendertje geplaatst tijdens het onderhoud in de garage. Niets was onmogelijk. Hij besloot om pas terug op kantoor in de afgeschermdede ruimte te vertellen dat hij aan de belangrijkste zaak van zijn leven werkte en dat hij instructies achter zou laten bij een harde schijf in de kluis. Hij gaf richting aan om af te slaan van de ringweg naar hun kantoor dat op een steenworp afstand van de Amsterdam Internet Exchange lag.

'Nee, een privébezoek,' zei Martijn. Laurens had discreet niet verder gevraagd.

Het gehamer was al een poosje opgehouden. Op het gerammel van gereedschap na was het stil in de gang. Het slot klikte zachtjes, en even later sloeg de voordeur soepel dicht.

Voetstappen naderden door de gang. Martijns ademhaling stakte en hij veegde het zweet van zijn gezicht. Toen werd er op de kamerdeur geklopt.

'Hallo, meneer? Het is voor elkaar, hoor!' klonk een stem.

'Loop maar door!' riep Martijn.

De slotenmaker zette zijn gereedschapskoffer neer en haalde een minitabret tevoorschijn uit een grote insteekzak op zijn werkbroek.

‘Ja, het is altijd beroerd als het je overkomt. Gelukkig is het zo weer gefikt. Even kijken wat we gedaan hebben.’ Hij praatte rustig door terwijl hij op de tablet tikte. ‘Nieuwe cilinder. Nieuw beslag met trekbeveiliging. Anderhalf uur werk. Ik hoop voor u dat ze niets persoonlijks meegenomen hebben? Dat is altijd het ergste.’

‘Nee, er valt hier niets te halen,’ zei Martijn. Natuurlijk was dat niet waar, maar dat ging hij de slotenmaker niet vertellen.

‘Vervelend, die cilindertrekkers, maar u bent niet de enige. Het komt veel voor de laatste tijd. Geharde schroef in de cilinder draaien, poelietrekker erop en hopla.’

‘Is het echt zo gemakkelijk?’ vroeg Martijn. Uit de mond van de vakman klonk het simpeler dan het hacken van een Hotmailaccount.

‘Jazeker, ze doen het zelfs binnen vijftien seconden. Maar ja, de ene zijn dood is voor mij m’n brood. Nou ja, bij wijze van spreken dan, want u bent natuurlijk niet dood, maar u begrijpt wat ik bedoel.’

‘En is daar niets tegen te doen?’

‘Ik heb er nu doorlopend veiligheidsbeslag en vijftien kilonewton cilindertrekbeveiliging op gezet. Dat voorkomt ook dat ze met de Bulgaarse methode binnenkomen.’

De slotenmaker gaf een afsluitende tik op de tablet en draaide het beeldscherm naar Martijn. ‘Kijk, hier staan de materiaalkosten, anderhalf uur werk plus de btw. Dan mag u hier even tekenen alstublieft.’

Hij gaf Martijn een plastic pen om de digitale werkbond te accorderen. Die liet het pennetje even boven het beeldscherm zweven voor hij zijn handtekening zette.

Vierhonderdtwintig euro en vijfenveertig cent. Onbegrijpelijk eigenlijk dat hij zijn analoge beveiliging zo had verwaarloosd en maatregelen steeds uitstelde tot er daadwerkelijk ingebroken werd. En dat terwijl digitale beveiliging zijn vak was en de kosten die de slotenmaker in rekening bracht een schijntje waren van de bedragen die hij en Laurens declareerden bij hun opdrachtgevers.

Met tegenzin tikte hij op akkoord met de algemene voorwaarden zonder ze te lezen. Het vakje waarmee hij zich abonneerde op de nieuwsbrief en speciale aanbiedingen van De Slotenspecialist

stond standaard aangevinkt en tikte hij uit. Ten slotte tikte hij nog een keer voor akkoord bij de verrichte werkzaamheden en het eindbedrag.

‘En kunnen ze nu dan helemaal niet meer binnenkomen?’

‘Tja, meneer. Een beroepsinbreker heeft er zeg maar zo’n dertig seconden langer voor nodig. Honderd procent beveiliging bestaat gewoon niet.’

Die laatste woorden had Martijn vanmiddag niet durven uitspreken bij de bespreking met de ziektekostenverzekeraar. In zekere zin was de eerlijkheid van de slotenmaker verfrissend.

‘Nou, bedankt voor de opdracht en ik hoop dat u verder toch nog een beetje een goede dag heeft.’

Vanuit de keuken zag Martijn de witte bestelauto van De Slotenspecialist de straat uit rijden. Opgelucht dat er weer een stevig slot op zijn deur zat propte hij een paar kiwi’s, een halve komkommer en een stengel selderij in de blender, goot er een kwart liter amandelmelk bij en mixte het geheel tot een groen fluorescerende smoothie. Hij sloot zijn ogen en kneep zijn neus dicht terwijl hij de smurrie naar binnen slokte en visualiseerde hoe vitamines door zijn lichaam stroomden en deze antioxidanten de schadelijke vrije radicalen aanvielen. De vrije radicalen werden veroorzaakt door stress en daarvan had hij deze week al meer dan genoeg gehad.

Het IT-werk samen met Laurens vereiste vaak lange dagen van tien uur per dag en overwegend achter een beeldscherm, of hij voerde overleg met opdrachtgevers die nog trager waren dan Windows XP en daarbovenop kwam vanmiddag nog het geforceerde slot in de voordeur.

De smoothie landde met een plons in zijn maag en als tegenreactie kwam door zijn slokdarm een grote boer opzetten, die hij grotendeels binnensmonds opving. De smaak was zuur. Gezond blijven volgens de laatste trends was niet echt lekker. Pas toen de brandende nasmaak wegzakte deed hij zijn ogen weer open.

Voordat hij De Slotenspecialist belde had hij al een ronde door zijn appartement gemaakt, maar nu had hij eindelijk de rust om alles nog eens goed na te lopen. Het appartement was met minimalistisch design gemeubileerd. De grote flatscreen en de draadloze surround speakers hingen nog aan de muur. Aan planten, boeken of souvenirs deed hij niet en niemand brak in om serviesgoed,

keukengerei of kleding mee te nemen. Zijn laptop en telefoon had hij uiteraard bij zich gehad. Daarin zat feitelijk zijn hele leven opgeslagen. Zijn werk, zijn vrienden, contacten, sportschoolabonnement, vliegtickets, communicatie en herinneringen. In het kluisje dat onder zijn bed met keilbouten aan de betonnen vloer verankerd was lagen zijn paspoort en belangrijke papieren onaangetoerd. Zelfs zijn nieuwe racefiets met ultralicht carbonframe stond nog gewoon op de rollenbank in het zijkamertje.

Zodra Martijn zich realiseerde dat echt alles wat in aanmerking kon komen om te stelen nog gewoon op zijn plaats stond, begon hij over zijn hele lichaam te trillen. Dit was geen gewone inbraak, iemand was op zoek geweest naar de versleutelde bestanden van Codfisher. Dat was de enige plausibele verklaring.

Hij wankelde naar de woonkamer en plofte op de banaanvormige chaise longue die veel harder en minder comfortabel voelde dan hij ooit eerder had opgemerkt. Het hele appartement leek opeens stukken kleiner dan toen hij het twee jaar geleden kocht. Sporen kruipolie, grafietpoeder en een restje zweetgeur van de slotenmaker hingen nog in de lucht. Panische angst kneep zijn keel dicht, zijn ademhaling was gejaagd en oppervlakkig. Snel draaide hij zich op zijn rug, sloot zijn ogen en concentreerde zich als bij de yogales op zijn buikademhaling om weer rustig te worden. Diep inademen, vier tellen vasthouden en langzaam weer uitademen.

‘Wat bedoelt u precies met de achterdeur?’ echode de stem van het Hoofd IT in zijn gedachten.

Adem diep in, vier tellen vasthouden...

In de zaak Codfisher was er geen achterdeur. De onderlinge contacten waren met geavanceerde end-to-endencryptie gevoerd. Twee terabyte, de helft van de bestanden, stond versleuteld op een harde schijf in de beveiligde kluis. De andere helft had een Noorse journalist in zijn bezit.

Adem langzaam uit. En weer in...

Niemand kon erbij, zelfs Martijn niet zolang hij de bijbehorende encryptiesleutel nog niet in zijn bezit had.

Hoewel zijn hoofd bleef malen kwam zijn ademhaling voor het eerst sinds hij het geforceerde slot in de voordeur had aangetroffen, langzaam tot rust en daalde zijn hartslag naar een meer gezonde frequentie.

Zijn spijsvertering was onmiskenbaar met de smoothie aan de slag gegaan, want zijn lichaam tintelde van nieuwe energie. Hij moest bewegen, weg uit dit benauwde appartement. Naar buiten om zuurstof door zijn haarvaten te pompen.

Hij sprong overeind, schopte zijn sneakers in een hoek en verwisselde zijn spijkerbroek en overhemd voor een wieleroefuit. Met een hand tilde hij de ultralichte racefiets van de rollenbank en verliet het appartement. De drie gloednieuwe sleutels die hij van de slotenmaker gekregen had stak hij zorgvuldig bij zich.

De eerste kilometers door de stad waren rommelig als altijd. Hij werd afgesneden door een scootertje, reed zelf bijna een overstekende voetganger omver en kon maar ternauwernood remmen voor een auto die door rood reed. Na een trits indrukwekkende ziekten, doodsbedreigingen en opgestoken middelvingers liet hij de bebouwing achter zich en kwam aan de rustige kant langs het kanaal waar hij eindelijk zijn benen tempo kon laten draaien.

Met een lichte rugwind schakelde hij naar de grote plaat voor. Snelheid, aantal omwentelingen, calorieverbruik en hartslag. De fietscomputer gaf het allemaal nauwkeurig weer. De cadans zat er goed in. Zijn lichaam begon endorfine aan te maken die de stress uit zijn lichaam zou werken. Beter dan valium, xtc of cocaïne.

Martijn passeerde enkele boerderijen die verspreid onder aan de dijk lagen. Er was geen mens te zien. Hij kreeg weer ruimte in zijn hoofd, maar toch bleef een stemmetje doorzeuren: ‘En de zachte kant, hoe ziet u dat in het hele plaatje?’

Als hij iemand kon vertrouwen, dan was het Laurens wel. Al vanaf de middelbare school, waar Laurens docent techniek was, had hij hem gestimuleerd om met computers aan de gang te gaan. Sinds zijn studietijd maakten ze al deel uit van hetzelfde hackerscollectief en later publiceerden ze samen een aantal spraakmakende artikelen over cybersecurity. Als vanzelfsprekend waren de computertovenaar Laurens en zijn briljante leerling samen een IT-consultancybedrijf begonnen. Laurens was Martijns levende back-up.

Plotseling hoorde Martijn het felle geronk van een snel optrekende motor achter zich. Hij wierp een korte blik over zijn schouder. Een lichte crossmotor reed aan zijn kant, de rustige kant van het kanaal en niet op de provinciale weg aan de overzijde. Hij

naderde met een bloedgang. De berijder was volledig in het zwart gehuld.

Waarom reed iemand aan de rustige kant van het kanaal als hij zo'n enorme haast had? Een stoot adrenaline joeg door zijn lichaam en Martijn begon harder te trappen. In de verste verte was er geen mens te bekennen en uitgerekend op dit verlaten stuk weg werd hij op de hielen gezeten door een onguur type op een motor. De harde schijf, de geplande ontmoeting met Codfisher en de inbraak, het stond allemaal met elkaar in verband. Het kon niet anders dan dat de motorrijder het op hem gemunt had. Martijn schakelde naar het kleinste achterblad en een snelle blik op zijn fietscomputer vertelde hem dat hijzelf tweeënveertig kilometer per uur reed. Hij overwoog snel zijn kansen. Bij de eerstvolgende boerderij het erf op rijden in de hoop dat er mensen waren? Misschien reed hij een erf op en was er niemand. Of alleen een valse waakhond. Liever de vlijmscherpe tanden van een herder in zijn been dan een mes of een kogel in zijn rug. Een halve kilometer verder prikte de piramide van een stolpboerderij boven groene erfbeplanting uit. Onbereikbaar ver. Nog harder trappen was zinloos, hij kon de motor met geen mogelijkheid voor blijven.

Of beeldde hij het zich alleen maar in en was er helemaal niets aan de hand? Gewoon iemand op een snelle motorfiets die buiten de stad eens flink zijn gas opendraaide om zich even te ontladen. Op zijn manier deed Martijn dat zelf ook. Door de naderende afspraak met Codfisher begon hij spoken te zien.

Achter hem nam het motorgeronk af en ging over in een rustig ploffen toen de motor dichterbij kwam. Martijn hield netjes rechts om de motor te laten passeren en keek voor de zekerheid nog een keer over zijn schouder. Een dofzwarte integraalhelm en een spiegellend vizier. Nu zag hij pas dat er iemand op de buddyseat zat. Ook volledig in het zwart gehuld. Toch foute boel?

De motor kwam naast hem rijden, de bestuurder stak zijn hand op bij wijze van groet en schoof het vizier een stukje omhoog. Toen wees hij naar de kerktoren die in de verte boven de weilanden uitstak.

'*Foolandamn?*' vroeg de man met een Amerikaans accent. Mar-

tijn vroeg zich even af of hij het goed verstaan had voordat het kwartje viel.

‘Volendam? Nee, dat is Broek in Waterland,’ riep Martijn terug.

Gewoon twee toeristen. Nou ja, ze gingen wel de goede kant op. De helm knikte en stak een duim omhoog. Opgelucht richtte Martijn zijn blik weer vooruit op de weg.

De man gaf gas en de motor schoot luid ronkend vooruit. Precies op dat moment voelde Martijn een korte felle steek alsof er een wesp in de kraag van zijn wielershirt gevlogen was en hem op zijn rug gestoken had. Maar er was niet geschoten en er zat zeker geen mes in zijn rug. Martijn zat nog gewoon recht op zijn fiets en realiseerde zich dat hij paranoïde trekjes vertoonde.

Nu de motor hem voorbij was en in hoog tempo doorreed, bedacht Martijn dat hij toch even moest stoppen bij de volgende boerderij en om hulp vragen. Misschien kon iemand even naar zijn rug kijken. De stekende pijn tussen zijn schouderbladen werd steeds heviger terwijl hij stevig doortrapte.

Plotseling zag hij de motorrijder in de verte onscherp worden als bij een zoekende autofocuscamera. Behalve de pijn tussen zijn schouderbladen, voelde hij nu ook een felle steek in zijn borstkas. Hij hield zijn blik op de man gericht die leek op te lossen in het luchtledige. Was er eigenlijk wel een man geweest? Martijns benen bewogen nog, en hij stuurde wel, maar hij wist niet meer waarheen. Nog voordat hij in zijn remmen kon knijpen stuitte zijn fiets al door de berm.

Hij had natuurlijk te weinig gegeten om zo intensief te gaan sporten, een energiereep en wat drinken zouden hem wel over het dooie punt heen helpen. Gewoon stoppen, afstappen en even op adem komen. Een zestigjarige werkweek was misschien toch te veel van het goede.

Martijn zag hooguit een meter voor zich uit scherp, alles daarbuiten bewoog als in een waas en duizelde om hem heen. Afstappen was geen optie, want zijn schoenen zaten vastgeklikt aan de pedalen. Hij moest ze direct uit hun snelkoppeling draaien om niet te vallen, dacht hij nog, maar zijn benen werkten al niet meer mee. Hij voelde hoe het dijktalud steil naar beneden liep en bij de slootkant aangekomen leek het voorwiel onder hem vandaan

te vallen, waardoor hij over zijn eigen fiets duikelde. Het laatste wat hij zag voordat zijn hoofd onder het wateroppervlak van de prutsloot verdween was zijn fietscomputer. Hij reed achtentwintig kilometer per uur, zijn hartslagmeter stond op nul.